

Vista a l'esquerra

Com en la Segona República, l'abstenció de les classes populars només beneficia la dreta

Juan-José López Burniol

Notari

Les frases més intel·ligents procedents de l'esquerra i relacionades amb aquesta campanya electoral no les he trobat en els textos, més aviat convencionals, emanats del PSC, ERC o Iniciativa, sinó que les he llegit en una excel·lent entrevista a **David i Manuel Muñoz** --Estopa--, publicada per *La Vanguardia* del dia 9 passat. Selecciono aquests paràgrafs: "¿Estopa vota?" **David:** "Per descomptat. Hi ha alguns interessats que a Cornellà, Santa Coloma o Nou Barris, on som tants, pensem que la política és un rotllo i que tots els polítics són uns corruptes i s'ha de passar de votar per no fer-los el joc... I que un ja en té prou per arribar a final de mes". "¿I vostès què creuen?". **Manuel:** "Que s'ha de votar en totes les eleccions. Perquè n'hi ha uns que tenen molt interès que passem, però els que tenen diners tots van a votar. Anirem a votar". "¿El què?". **David:** A mi em fan gràcia els que a Cornellà voten els rics. Molt respectable. Però no hi ha res més trist que veure un pobre votar els rics, perquè li agradaria ser-ho". En resum, "la nostra política és... ¡que no només votin els rics!".

CRIDA l'atenció que el missatge que es desprèn d'aquestes paraules coincideixi exactament amb l'anàlisi que fa **Mercedes Vilanova** en el seu recent estudi *Atlas electoral de la Segona República a Catalunya*, en què sosté que no és cert que l'abstenció obrera fos fruit de les campanyes anarquistes, sinó conseqüència del joc d'altres factors, ja que "va ser la burgesia i no la CNT la que va promoure l'abstenció, ... perquè els industrials, a partir del seu control dels llocs de treball, intentaven forçar l'abstenció". La raó és òbvia: "L'oferta laboral havia atret milers d'immigrants, de manera que la industrialització va instal·lar una majoria obrera que representava un 70% de l'electorat barceloní. En aquestes condicions ... de desigualtat numèrica, era lògic que la Lliga propiciés l'abstenció i que la petita burgesia que liderava Esquerra no volgués promoure un partit de classe que li hauria estat advers". Tant era així, que **Mercedes Vilanova** no dubta a

afirmar que, després de la seva derrota conservadora en les eleccions de l'any 1936, "la classe dominant va creure que les urnes li serien adverses sempre i va apostar per deixar de banda la democràcia per iniciar una lluita de classes que es va transformar en una guerra civil".

La conclusió a extreure és clara: si l'esquerra vol guanyar qualsevol elecció a Catalunya ha de mobilitzar bona part dels seus votants potencials, integrants dels grups socials amb menor poder adquisitiu, que viuen als barris perifèrics de les grans ciutats i a les zones industrials. No hi ha cap fórmula màgica per aconseguir-ho, però sí que contribuiria a fer-ho possible el seguiment d'aquestes pautes de conducta: 1r. Anar a la recerca expressa i explícita d'aquests votants, apel·lant de manera directa a la necessitat de la seva participació en nom dels seus propis interessos immediats, amb l'argument afegit que aquesta participació constituïria la prova última de la seva plena integració en un país que també és seu. 2n. Concretar aquests interessos en aquella sèrie de qüestions puntuals que constitueixen l'objecte del debat polític normal als països del nostre entorn i que recauen en matèries com ara l'ensenyament, la sanitat, les infraestructures, la immigració, la seguretat, el desenvolupament, etc. 3r. Deixar constància que aquesta plena integració política no comporta, en aquells que l'assumeixen, la renúncia o l'erosió de la seva identitat pròpia ni la negació de les seves arrels ni la postergació del seu sentit de pertinença ni la disminució dels seus sentiments. I això comporta l'assumpció dels principis del catalanisme polític, però sense fer propi el cànon nacionalista.

LA VINCULACIÓ de l'afirmació nacional a l'autogovern i, en conseqüència, a la política de coses concretes, constitueix la gran aportació històrica del catalanisme d'esquerres, al desplaçar la reivindicació nacional, més enllà de la pura afirmació identitària, a la reclamació efectiva de l'autogestió dels interessos propis i l'autocontrol dels recursos propis. Aquest concepte de nació com a resultat de la voluntat i del treball dels homes i les dones que la integren, més enllà del seu origen i de la seva cultura, té una extraordinària potencialitat de futur, al constituir un instrument d'efectiva integració, que garanteix la subsistència i assegura la continuïtat del fet nacional, al fer possible l'alternança en el poder.

No han volgut ni volen aquesta alternança els que, sota el pretext de retenir el pot de les essències pàtries en forma de projecte de país exclusiu i excloent, pretenen perpetuar-se en el gaudi del poder al servei d'uns interessos que són, per naturalesa, particulars. I tampoc van contribuir de manera efectiva al canvi els que van aspirar a autoerigir-se com els seus administradors exclusius, en una versió posada al dia del vell lema de tot per al poble però sense el poble. No és clar el que passarà el dia 1 de novembre, però està fora de tot dubte que el futur del país quedarà reforçat si la participació és nodrida.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 18 d'octubre de 2006